

Leonard Cohen

Popular Problems Sony

Aika verkkainen on ollut Leonard Coehnin levynjulkaisutahhti: kuudelle vuosikymmenelle ulottuvan uran aikana häneltä on ilmestynyt 13 levyä. Vauhti näyttää kuitenkin kiihtyvän miehen tullessa 80 vuoden pysäkillä. *Old Ideas* on kulunut vain pari vuotta kun uutaja jo pukkaa. Näin kiivaasti Leonard ei ole työskennellyt sitten 60/70-lukujen taitteen.

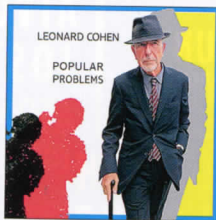
Mutta kun aika alkaa käydä vähiin ja sanottavaa on, niin pakko on painaa. Ja jälki on tiivistä tavaraa. Tyypillisen kivialla huumorilla nimetty *Popular Problems* panee vielä paremmaksi *Old Ideas*ta.

Vaan onko mikään muuttunut, kun aisaparina edellisen tapaan on tässäkin tuottaja Patrick Leonard? No, lyhyesti sanoen: Cohen has got the blues and it's funky, too!

Minun pirtaani *Popular Problems* uppoaa kuin, eh-heh, vanhaan ihmiseen. Kaikki yhdeksän laulua ovat pelkkää asiaa. Ei Leonard ole meitä ennenkään tyhjäpäiväisyyksillä piinannut, mutta nyt tuotanto on kirkkaampi ja napakampi. Musiikissa on kovempi energia, paikoin suorastaan uhkaavan rajua.

Teknoa bluesiin yhdistävällä ääripelkistetyllä kompilla polkeva, torviriffin, kujertavien urkujen ja naislaulajattarien sävyttämä ykkösräita *Slow* kommentoi sitä hitautta, johon yllä viitataan, ja kuittaa aiheesta herkkullisesti suhteessa miehen nykyiseen olinpaikkaan ajassa. "For you it's gotta go / For me it's gotta last". En mene syiden yksityiskohtiin, mutta minua se puhuttelee syvästi.

Kuten seuraavakin numero, hyvästä syystä singleksi valittu *Almost Like The Blues*, jolla bongot nakuttavat ja bassolinja on kuin Motown-legenda James Jamersonia. Leonard tuntuu nostavan hattua bluesille itselleen, ei niinkään 12-tahdin muodolle, vaan kärsimyksestä valoa ja voimaa pusertavalle, aikojen läpi kulkevalle mysteerille. Tekstissä elämän armottomuus lyö ylävitosen hurtille huumorille, sille ainoalle, jolla rannimmastakin bluesista selviää. Karisma ja merkityksen tuntu Leonardin rosoi-

sesti matalassa äänessä on mykistävä.

Sen kanssa levyn kovimmasta vedosta kilpailee Israel/Palestiina-konfliktin ikuisen umpisolmuun arabi-naisen lauluineen murhaavan myrkyllisesti viittaava

Nevermind: "The war is lost / The treaty signed / There's truth that lives and truth that dies / I don't know which / So nevermind" ja viimeisenä rivinä kuin lopulliselta kostajalta: "But I live among you / Well disguised."

Did I Ever Love You asettaa naisten heleästi laulaman Simon & Garfunkel-tyyppisen kertsin Leonardin mörisevän puheosan vastapainoksi.

Soul-torvien ja naisten huhuilun saattama *A Street* on ylijäämä *Old Ideas*lta, mutta ei todellakaan kuulosta hukkapätkältä. Jälleen lyriikka tulee bluesin ytimestä: "The party's over / But I landed on my feet / I'm standing on this corner / Where there used to be a street."

"Karisma ja merkityksen tuntu Leonardin rosoisesti matalassa äänessä on mykistävä."

Born In Chains vie raamatullisin sanakääntein gospeliin urkujen muistuttaessa *A Whiter Shade Of Pale*sta. Spirituaalinen nöyryys ja armo ovat aiheina. Ne leimaavat myös porrasmaisen torviriffin ja slide-kitaran vingahduksen alleviivaamaa rakkaudesta kiitollista *My Oh Myta*. Päätösraidalla laulava juutalainen zen-munkki valaa meihin valoa, joka ei sammu kovimmistakaan olosuhteissa: "You got me singing / Even though it all went wrong." Ottakaa se vastaan!

JUSSI NIEMI
★★★★★

